

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **D. H. N.**
st. přísl. Vietnamská socialistická republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 21 Vyšní Lhoty,
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze 29. 4. 2025, č. j. OAM-223/BA-BA01-VL15-PŘZ-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím o nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 29. 4. 2025, č. j. OAM-223/BA-BA01-VL15_PŘZ-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl tak, že

je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 13. 6. 2025. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které zejména namítal, že se žalovaný dostatečně nezabýval tím, zda existují individuální, objektivní a oprávněné důvody pro jeho zajištění. Současně měl za to, že žalovaný měl postupovat podle § 47 zákona o azylu. Žalobce proto navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Krajské ředitelství policie hl. města Prahy rozhodnutím ze dne 21. 2. 2025, č. j. KRPA-62541-11/ČJ-2025-000022-ZZC, podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajistilo za účelem správního vyhoštění.
3. Žalobce dne 24. 2. 2025 požádal o udělení mezinárodní ochrany.
4. Rozhodnutím o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 27. 2. 2025, č. j. OAM-223/BA-BA01-BA06-Z-2025, rozhodl žalovaný tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 13. 6. 2025. Ze správního spisu se nepodává, že by žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou, tuto skutečnost potvrdil žalobce i v žalobě.
5. Následně byl žalobce vyzván k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Poskytnutí údajů se uskutečnilo dne 6. 3. 2025, jak vyplývá z dokumentu poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu z téhož dne.
6. Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2025, č. j. OAM-223/BA-BA01-HA06-2025, žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Proti rozhodnutí brojil žalobce žalobou vedenou u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 62 Az 10/2025, o které dosud nebylo rozhodnuto.
7. Součástí správního spisu je žádost žalobce o propuštění ze zajištění – opětovné posouzení důvodů zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu ze dne 23. 4. 2025.
8. Dne 29. 4. 2025 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž o žádosti žalobce rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 13. 6. 2025.

III. Žaloba

9. Žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal rozpor se základními zásadami činnosti správních orgánů podle § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy.
10. Žalobce uvedl, že proti rozhodnutí o zajištění žalobu nepodal, což však nemůže jít jeho tíži.
11. Žalobce brojil proti závěrům žalovaného, že žalobce v žádosti o propuštění ze zajištění nesdělil žádné skutečnosti, které by změnily závěr žalovaného o tom, že je třeba žalobce zajistit. Žalovaný taktéž nepřihlédl k potvrzení o zajištění ubytování, které žalobce předložil

v rámci žádosti o propuštění ze zajištění. Žalobce zejména nesouhlasil s tím, že žalovaný nepostupoval podle § 47 zákona o azylu. Žalobce nemá zájem mařit průběh řízení o mezinárodní ochraně, jeho cílem je postupovat v souladu s právním řádem České republiky. Žalobce má snahu svůj pobyt v České republice legalizovat. Žalobce má zajištěno ubytování na soukromé adrese, kde bude mít řádně označenou domovní schránku, a bude zde přebírat poštu. V případě propuštění ze zajištění nebude využívat služeb pobytového střediska. Zajištěním žalobce vznikají České republice náklady, kterým by v případě propuštění ze zajištění bylo možné se vyvarovat.

12. Žalovaný se u žalobce nezabýval individuálními, objektivními a oprávněnými důvody pro zajištění, pouze formalisticky konstatoval, že nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce poskytoval součinnost ve správním řízení. U žalobce neexistují důvody se domnívat, že by nevyčkal na výsledek správního řízení či se správními orgány nespolupracoval.
13. Žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobě přiznal odkladný účinek.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Rozhodnutí je zákonné a plně přezkoumatelné.
15. Dle žalovaného potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě, s ohledem na pobytovou historii dotyčného a nerespektování právních předpisů, shledat jako záruku toho, že by se jmenovaný na dané adrese zdržoval a poskytoval potřebnou součinnost. Z okolností případu vyplývá, že se nelze spolehnout na to, že žalobce nevyužije možnost ubytování na soukromé adrese jako příležitost k tomu, aby opětovně zmizel z dosahu správních orgánů. V řízení tedy nebyly prokázány důvody, pro které by bylo možné se domnívat, že mírnější opatření bude v praxi účinné.
16. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, proto navrhoval, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci soudem

17. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
18. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
19. Krajský soud se nejprve zabýval rozsahem přezkumu žaloby. Postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na

rozhodnutí o propuštění ze zařízení podle § 46a zákona o azylu, v uvedených intencích tak krajský soud přistoupil k posouzení zákonnosti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o propuštění ze zařízení.

20. Žaloba **není důvodná.**
21. Žalobce nejprve obecně namítal, že v řízení byl porušen § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy. Tuto obecnou námitku však soud nepovažuje za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná námitka žalobce nedostála, neboť jde pouze o odkaz na ustanovení a články právního řádu, které měly být porušeny, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.
22. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
23. Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu, *„ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.“*
24. Žalobce měl za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezabýval individuálními okolnostmi případu a neuložil žalobci zvláštní opatření. Z napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že se žalovaný zabýval všemi námitkami, které žalobce uvedl v žádosti o propuštění ze zajištění. K námitce, že žalovaný dostatečně neposoudil možnost uložení zvláštního opatření, krajský soud uvádí, že podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může

žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu. Vždy je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době).

25. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016–38, volba některého ze zvláštních opatření namísto zajištění cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění nebo případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.
26. Žalovaný se nemožností uložit zvláštní opatření zabýval na druhé straně napadeného rozhodnutí. Uvedl, že potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě, s ohledem na pobytovou historii dotyčného a nerespektování právních předpisů České republiky, shledat jako záruku toho, že by se žalobce na dané adrese zdržoval a poskytoval správnímu orgánu potřebnou součinnost. V České republice žalobce požádal o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců až poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění. Žalobce k České republice nemá dle jeho vyjádření žádné vazby, přičemž ani jeho nejasná finanční situace, kdy navíc v České republice v současné době nemůže ani pracovat (dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti může žadatel o mezinárodní ochranu být zaměstnán až po uplynutí 6 měsíců ode dne podání žádosti), nenavozuje jistotu v plnění všech jeho povinností, spojených se zvláštním opatřením (např. povinnost pravidelně dojíždět a hlásit se ministerstvu ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu). Žalovaný doplnil, že žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržel. Samotné zajištění si jakékoliv adresy na území České republiky není důvodem k propuštění žadatele ze zařízení pro zajištění cizinců, neboť zde žadatel není umístěn kvůli absenci místa pro jeho ubytování, ale kvůli přesvědčení žalovaného, že by žadatel neposkytoval součinnost v rámci řízení a následně se vyhýbal nucenému vycestování z České republiky. V případě žalobce žalovaný k tomuto přesvědčení jednoznačně dospěl již ve svém rozhodnutí č. j. OAM-223/BA-BA01-2025 o neudělení mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 9. 4. 2025. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. V případě následného zamítnutí žaloby žalobci hrozí nucené vycestování z České republiky. Tyto závěry krajský soud považuje za přezkoumatelné a zákonné.
27. Žalobce v žalobě uvedl, že by se žalobce zdržoval na soukromé adrese H. X, 277 14 D. K tomu krajský soud dodává, že pouhé uvedení konkrétní adresy bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě shledat jako záruku toho, že by se žalobce na dané adrese skutečně zdržoval. Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň

nějakou indicii pro závěr, že žalobce by zvláštní opatření – po opakovaném porušování předpisů států Evropské unie – skutečně dodržoval. Žalobce nesdělil žádné individuální okolnosti, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru, že žalobce skutečně změnil svůj přístup a s žalovaným by spolupracoval. Obecné tvrzení, že chce žalobce vyčkat na výsledek řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, takovouto skutečností není.

28. Krajský soud má tak za to, že vzhledem k dosavadnímu jednání žalobce, který nelegálně přicestoval do České republiky, nerespektoval rozhodnutí o vycestování, existují oprávněné důvody se domnívat, že by v pobytovém středisku či při pobytu na jiné adrese, kterou žalobce uvedl až v žádosti o propuštění ze zajištění, nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale uchýlil se opět ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, bod 21, výše citovaný č. j. 6 Azs 22/2020-19, bod 25). Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. V průběhu správního řízení žalobce nepředložil žádné podklady a netvrdil žádné konkrétní skutečnosti prokazující, že by jakékoli ze zvláštních opatření mělo být v případě žalobce realizovatelné. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil pouze v obecné rovině, nijak nekonkretizoval, jaké skutečnosti měl žalovaný zohlednit v jeho prospěch. Ze správního spisu takové skutečnosti neplynou. Žalobce neuvedl ani žádné zvláštní okolnosti, které by vyvažovaly nedůvěru v žalobce plynoucí z jeho pobytové historie a protiprávního jednání. Z uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že v případě žalobce nebylo uložení zvláštních opatření možné. Námitka týkající se zvláštních opatření tak není důvodná.
29. Krajský soud uzavírá, že podmínkou pro uložení některého z alternativních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu je předpoklad spolupráce ze strany žadatele. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že dosavadní přístup žalobce nezakládá rozumný předpoklad, že žalobce bude v budoucnu se správními orgány spolupracovat a že bude respektovat rozhodnutí správního orgánu. Dle krajského soudu tak nebylo na místě uložit žalobci zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu místo zajištění. Krajský soud na základě obsahu správního spisu neshledal, že by některé zvláštní individuální okolnosti svědčící ve prospěch žalobce nebyly zohledněny, jak žalobce neurčitě namítl v žalobě.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

30. Soud s ohledem na shora uvedené nepovažuje žádnou z žalobních námitek za důvodnou. Nad rámec uplatněných námitek neshledal žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že napadené rozhodnutí je stiženo jinou vadou či nezákonností nenamítanou v žalobě. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.
32. Krajský soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť s nejvyšším urychlením rozhodl ve věci samé. Za takového stavu by bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku nadbytečné.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 29. května 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně